

Дело C-920/19

**Резюме на преюдициалното запитване съгласно член 98, параграф 1 от
Процедурния правилник на Съда****Дата на постъпване в Съда:**

16 декември 2019 г.

Запитваща юрисдикция:

Landesverwaltungsgericht Steiermark (Австрия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

6 декември 2019 г.

Жалбоподатели:

Fluctus s.r.o.

Fluentum s.r.o.

KI

Ответник:Landespolizeidirektion Steiermark (Областна дирекция на
полицията Щирия, Австрия)**Предмет на спора по главното производство**Административно наказание за опериране с незаконни игрални автомати
(намеса в държавния монопол върху хазарта)**Предмет и правно основание на преюдициалния въпрос**Съвместимост на австрийския монопол върху хазарта с член 56 ДФЕС с
оглед на прекомерни рекламни практики на концесионера**Преюдициални въпроси**

1. Следва ли член 56 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че за да се определи дали с оглед на постоянната практика на Съда рекламните практики на концесионер не са недопустими при условията на държавен монопол върху

хазарта, трябва да се направи обща преценка дали в релевантния период се е стигнало до действително разрастване на пазара на хазартни игри, или е достатъчно рекламата да има за цел да стимулира активното участие в игрите, по-конкретно като ги представя като обикновена дейност, като им придава положителен образ, тъй като събраните приходи се използват за дейности от общ интерес, или пък като увеличава притегателната сила на игрите посредством съблазнителни рекламни послания, примамващи с големи печалби?

2. Следва ли член 56 ДФЕС да се тълкува освен това в смисъл че рекламни практики на предприятие в монополно положение, ако съществуват такива, при всички случаи разкриват несъгласуваност на уредбата на монопола, или може, ако са налице съответни рекламни действия на частни доставчици, активното участие в хазартните игри да бъде стимулирано от предприятието в монополно положение, като например хазартните игри да се представят като обикновена дейност, като им се придава положителен образ, свързан с факта, че събраните приходи се използват за дейности от общ интерес, или пък като се увеличава притегателната им сила посредством съблазнителни рекламни послания, примамващи с големи печалби?

3. Длъжен ли е сезираният национален съд, който в рамките на неговата компетентност трябва да приложи член 56 ДФЕС да осигури по свой почин пълното действие на тези разпоредби, като не приложи норма на националното право, която по негова преценка им противоречи, включително когато Конституционният съд е потвърдил съвместимостта на въпросната национална норма с правото на Съюза?

Цитирани разпоредби от правото на Съюза

Член 56 ДФЕС

Цитирани разпоредби на националното право

Bundesgesetz vom 28. November 1989 zur Regelung des Glücksspielwesens (Федерален закон от 28 ноември 1989 г. за хазартните игри, наричан по-нататък „Закон за хазартните игри“ и „GSpG“), BGBl. 620/1989: членове 2, 3, 4, 14, 17, 21, 24, 50, 52, 53, 54, 56

Цитираната съдебна практика

Решения от 30 април 2014 г., Pflieger (C-390/12, EU:C:2014:281), от 6 ноември 2003 г., Gambelli (C-243/01, EU:C:2003:597), от 8 септември 2010 г., Carmen Media (C-46/08, EU:C:2010:505), от 15 септември 2011 г., Dickinger/Ömer (C-347/09, EU:C:2011:582), от 3 юни 2010 г., Ladbrokes (C-258/08,

EU:C:2010:308), от 8 септември 2010 г., Stoß и др. (C-316/07, C-358/07—C-360/07, C-409/07 и C-410/07, EU:C:2010:504), от 30 юни 2011 г., Zeturf (C-212/08, EU:C:2011:437), от 24 януари 2013 г., Stanleybet и др. (C-186/11 и C-209/11, EU:C:2013:33), от 11 януари 2000 г., Kreil (C-285/98, EU:C:2000:2), от 29 април 1999 г., Ciola (C-224/97, EU:C:1999:212), от 14 юни 2017 г., Online Games и др. (C-685/15, EU:C:2017:452), от 21 юли 2005 г., Coname (C-231/03, EU:C:2005:487), от 13 октомври 2005 г., Parking Brixen (C-458/03, EU:C:2005:605), от 14 ноември 2013 г., Belgacom (C-221/12, EU:C:2013:736), от 30 юни 2016 г., Admiral Casinos & Entertainment AG (C-464/15, EU:C:2016:500), от 10 април 1984 г., von Colson und Kamann (14/83, EU:C:1984:153), от 27 юни 1991 г., Mecanarte (C-348/89, EU:C:1991:278)

Кратко представяне на фактите и производството

- 1 При административни проверки на обекти на предприятието са открити и временно иззети игрални автомати, инсталирани без необходимото съгласно Закона за хазартните игри разрешение на компетентните органи („концесия“). Компетентните органи издават акт, с който потвърждават временното изземване, образуват административнонаказателни производства и издават наказателни постановления, с които налагат глоби или имуществени санкции на отговорните лица — а именно: на собствениците на автоматите, на операторите на обектите, на обслужващия персонал и др.
- 2 В разглеждания случай на 19 октомври 2016 г. в обект, находящ се в Грац, е извършена проверка съгласно GSpG. Установено е наличието на осем автомата, за които има съмнения, че са в нарушение на GSpG. Автоматите са в експлоатация и във функционална изправност и от части се използват и от участниците в игрите. Автоматите (игралните автомати, с които се нарушава установения монопол върху хазарта), за които е установено, че са собственост на Fluentum s.r.o. и притежание на Fluctus s.r.o., са временно иззети. Компетентният орган, Landespolizeidirektion Steiermark (Областна дирекция на полицията Щирия, Австрия) е уведомен. Впоследствие на 23 ноември 2016 г. по отношение на Fluctus s.r.o. е издадено разпореждане за изземване на автоматите, тъй като е установено, че същото дружество е притежател на автоматите. На 12 декември 2016 г. на Fluentum s.r.o. е връчено идентично разпореждане за изземване на автоматите, като това дружество е посочено като организатор на хазартни игри. Посочените разпореждания са обжалвани пред Landesverwaltungsgericht Steiermark (Областен административен съд Щирия, Австрия).
- 3 Впоследствие са образувани административнонаказателни производства. Областна дирекция на полицията Щирия като компетентен разследващ орган приема, че KI е управител на дружествата Fluctus s.r.o. и Fluentum s.r.o. Ето защо срещу KI, в качеството му на организатор и оператор на хазартни игри, са образувани отделни административнонаказателни производства, а

на жалбоподателите са наложени глоба, съответно имуществени санкции в общ размер на 480 000,00 EUR. Съдебните разноси са определени в общ размер на 48 000 EUR. По-конкретно, с наказателното постановление на областна дирекция на полицията Щирия от 22 януари 2018 г. е наложена глоба, съответно имуществена санкция в размер на 30 000 EUR за всеки игрален автомат (общо 240 000,00 EUR), а в случай на несъбираемост е наложено заместващо наказание лишаване от свобода за срок от 7 дни за всяко от наложените административни наказания; освен това с наказателното постановление на областна дирекция на полицията Щирия от 29 януари 2018 г. е наложена глоба, съответно имуществена санкция в размер на 30 000 EUR за всеки игрален автомат (общо 240 000,00 EUR), а в случай на несъбираемост е наложено заместващо наказание лишаване от свобода за срок от 7 дни за всяко от наложените административни наказания. Двете наказателни постановления са обжалвани пред Landesverwaltungsgericht Steiermark.

- 4 Изискваният от член 56 и сл.ДФЕС трансграничен елемент е налице в административнонаказателните производства, доколкото една от страните по тях е дружество с ограничена отговорност със седалище в друга държава— членка на Европейския съюз (Братислава, Словакия).

Представяне на мотивите за преюдициалното запитване

- 5 Landesverwaltungsgericht Steiermark има съмнения дали рекламните практики на концесионерите (предприятията в монополно положение) са съвместими с правото на Съюза (член 56 ДФЕС).
- 6 Изискванията, които австрийският Закон за хазартните игри предвижда във връзка с рекламата на хазартните игри, са формулирани твърде общо. Съгласно член 17, параграф 7 от GSpG концесионерите на лотарии по принцип са длъжни да осигурят медийна подкрепа за своята дейност. За притежателите на казина обаче не е предвидено задължение да рекламират своите услуги. Понастоящем по-конкретно ограничение във връзка със съдържанието на рекламата на хазартните игри е предвидено единствено в член 56, параграф 1 от GSpG. Съгласно тази разпоредба концесионерите и притежателите на разрешения са длъжни „да поддържат отговорен мащаб“ при рекламната си дейност. Единственият предвиден от закона способ за контрол дали се поддържат такъв отговорен мащаб е възможността за подаване на жалба до контролните административни органи, докато член 1 и сл. от Bundesgesetz gegen den unlauteren Wettbewerb (Федерален закон срещу нелоялната конкуренция, наричан по-нататък „UWG“) изрично изключват възможността за защита по съдебен ред.
- 7 По редица административни и граждански дела австрийски съдилища разглеждат и потвърждават, респ. не изразяват съмнения относно съвместимостта на австрийския Закон за хазартните игри с действащото

право на Съюза и относно становището, застъпвано от административните съдилища във федералните провинции в Австрия. С решения от 2016 г. и трите върховни австрийски съдилища — Verwaltungsgerichtshof (Върховен административен съд, наричан по-нататък „VwGH“), Verfassungsgerichtshof (Конституционен съд, наричан по-нататък „VfGH“) и Oberster Gerichtshof (Върховен съд, наричан по-нататък „OGH“) потвърждават, че австрийският държавен монопол върху хазартните игри е съвместим с правото на Съюза (вж. по-долу точки 21, 23). След това са постановени много последващи решения в този смисъл.

- 8 Австрийският монопол върху хазартните игри по същество представлява ограничение на свободата на предоставяне на услуги по смисъла на член 56 ДФЕС. Ето защо той е съвместим с правото на Съюза само ако е обоснован с оглед на изведени от Договорите или от практиката на Съда доводи (императивни съображения от общ интерес) (вж. решение от 30 април 2014 г., *Pfleger*, C-390/12, EU:C:2014:281, т. 38 и сл.). Императивни съображения от общ интерес за ограничаването на провеждането на хазартни игри по-специално са защитата на потребителите, както и предотвратяването на измамите и насърчаването на гражданите към прекомерни разходи във връзка с хазартните игри (вж. решения на Съда от 6 ноември 2003 г., C-243/01, *Gambelli*, EU:C:2003:597, т. 65 и сл. и от 8 септември 2010 г., C-46/08, *Carmen Media*, т. 55). Твърдението на такива цели обаче не е достатъчно, за да бъде обоснована всяка правна уредба. Необходимо е да се провери дали е спазен принципът на пропорционалност, доколкото е призната целта за ограничаване на съответната основна свобода.
- 9 Съдът постановява, че допустимостта на уредбата на монопола върху хазарта от гледна точка на правото на Съюза зависи не само от нейното съответствие с целта на законодателя, но и от реалните ѝ последици (вж. решение от 15 септември 2011 г., *Dickinger/Ömer*, C-347/09, EU:C:2011:582, т. 65). Следователно, включително по отношение на рекламите, проверката за съвместимост с правото на Съюза трябва да се основава не само на съдържанието на относимата уредба — в настоящия случай това е по-специално член 56, параграф 1 от GSpG, съгласно който концесионерите и притежателите на разрешения са длъжни да поддържат отговорен мащаб при рекламната си дейност — но трябва да се държи сметка и за реалните последици от тази уредба.
- 10 Когато се преценява дали уредбата на монопола върху хазарта е подходяща, следва да се отдаде голямо значение на съгласуваността на националната уредба (решения C-243/01, *Gambelli*, EU:C:2003:597, т. 65 и сл. от 30 април 2014 г., *Pfleger*, C-390/12, EU:C:2014:281, т. 56). Ако се установи, че уредбата е подходяща, се предприема като втора стъпка преценка на нейната необходимост (наложителност), и евентуално като трета стъпка се проверява пропорционалността на ограничението. Съдът приема, че национална уредба противоречи на правото на Съюза, когато в действителност тази правна уредба не преследва целта за защита на участниците в игрите или за борба

срещу престъпността и не отговаря реално на стремежа за намаляване на възможностите за игра или за борба срещу свързаната с тези игри престъпност по последователен и систематичен начин (решение C-390/12, *Pfleger*, EU:C:2014:281, т. 56). С изискването за съгласуваност са свързани и условията, на които трябва да отговаря рекламната дейност на предприятието в монополно положение и концесионерите, като Съдът е уточнил тези условия в редица свои решения (вж. посочените по-горе като „цитирана съдебна практика“ решения *Ladbrokes, Stoß, Zeturf, Dickinger/Ömer und Stanleybet*). От това запитващата юрисдикция прави извод, че в задълженията на националния законодател влизат също така регламентирането и контролът на рекламната дейност на предприятието в монополно положение. Според някои мнения в доктрината изискването за поддържане на отговорен мащаб при рекламната дейност не се спазва — включително във връзка с рекламната дейност на концесионерите *Österreichische Lotterien GmbH* и *Casinos Austria AG*. Критикува се това, че концесиите са предоставени на оператори с преобладаващо частна собственост и се твърди, че надзорът върху тях бил толкова повърхностен, ако изобщо имало такъв, че действията им излезли извън контрол, особено що се отнася до разширяването на гамата игрови продукти и до агресивната реклама, като това положение било в противоречие с правото на Съюза.

- 11 С оглед, от една страна, на австрийската правна уредба (и на съгласуваността ѝ) и, от друга страна, на търговската политика на единствения концесионер на хазартни игри (и на широката му рекламна дейност) *Landesverwaltungsgericht Steiermark* счита, че следва да се приеме, че не са изпълнени предписаните от Съда изисквания във връзка с допустимостта на монопола върху хазарта. Може да се приеме, че активната рекламна политика на концесионера преминава границите, очертани от Съда в решения *Carmen Media, Stoß*, както и *Dickinger/Ömer*, което само по себе си е достатъчно основание да се счита, че австрийската уредба на монопола върху хазарта, в т.ч. и свързаните с нея разпоредби от други закони, е станала неприложима към лицата, позоваващи се на свободата на предоставяне на услуги, каквито са и жалбоподателите. Тази преценка се потвърждава от изразените в правната доктрина становища.
- 12 Експанзионистична търговска политика на предприятието в монополно положение, придружена с големи разходи за рекламни кампании, е в противовес с изискваната от Съда защита на потребителя срещу създаването на стимули за прекомерни разходи във връзка с игрите. Поставените от Съда ограничения по отношение на рекламата на практика не се спазват. По този начин търговската политика на концесионерите *Österreichische Lotterien GmbH* и *Casinos Austria AG* отговаря на всички онези установени от Съда критерии за това именно какво не бива да бъде поведението на предприятието в монополно положение на пазара: така рекламата на предприятието в монополно положение насърчава за активно участие в хазартните игри, създава положителна представа за хазартните игри като такива, създава очакване за примамливо големи печалби, привлича нови

целеве групи към участие в игрите и постоянно разширява гамата игрови продукти.

- 13 Запитващата юрисдикция посочва множество примери за интензивни рекламни кампании в тези пет категории, например годишни разходи за реклама в размер на около 40 милиона евро, стремеж за достигане до по-голяма аудитория посредством кампании в публичното пространство и телевизия, определяне на стимули за игра, като например облаги, за да се насърчат да се включат в игрите целеви групи — например жени и младежи, които до момента не са били склонни да участват в хазартни игри, реклама с изключително високи печалби, възлизащи на милиони евро, които лесно биха могли да бъдат спечелени, създаване на представа за положителни ефекти от хазартните игри (насърчаване на публични мероприятия и общественополезни цели, привличане чрез рекламно обвързване с хазартните игри на ценности като щастие, слава, престиж, самоувереност и т.н. до физическа атрактивност) и улесняване на достъпа до хазартни игри (увеличаване на физическите лотарийни пунктове, достъпност в интернет или на мобилни устройства, разпространение на билети за хазартни игри и т.н.).
- 14 Настоящата кампания на предприятието в монополно положение за разширяване на гамата игрови продукти може да се обясни само с финансови съображения, а не с умереното канализиране на влечението към игрите. Очевидно е срастването на интересите им с тези на Министерството на финансите, което е пряко облагодетелствано от разширяването на гамата игрови продукти и от повишаването на цената на залозите. От една страна, самата Република Австрия непряко държи дялове от капитала на Casinos Austria AG, респ. от Österreichische Lotterien GmbH, а от друга страна, като държавен орган министърът на финансите трябва да осъществява всеобхватен надзор над дейността на концесионерите и да предоставя концесиите за хазартни игри, които накърняват интересите на останалите конкуренти на австрийския пазар на хазартни игри, като е длъжен да прави това по прозрачен и проверим начин. Тази несъвместимост на интересите неминуемо се отразява във всяко отношение върху законодателната уредба на хазартните игри и води до непълноценно упражняване на функцията по осъществяване на надзор върху концесионерите.
- 15 Като се посочва решение на Landesgericht Linz (Областен съд Линц, Австрия) от 2014 г. се констатира, че цялостната рекламна кампания на единствените притежатели на лиценз за хазартни игри (Österreichische Lotterien GmbH и Casinos Austria AG) не е умерена, респ. не се ограничава само до насочване на потребителите към контролирани игрови схеми (на предприятието в монополно положение) и не противодейства на развитието на пристрастеност у потребителите към хазарта и на свързаната с него престъпност (съществуването на такава връзка в голяма степен не могло да бъде установено), а напротив — тя е експанзионистична, насочена е към разрастване и популяризиране на хазартните игри, като насърчава активното

участие в тях и действително омаловажава свързания с тях риск, създава положителна представа за тях, повишава привлекателността им и създава очакване за примамливи печалби. Landesverwaltungsgericht Vorarlberg (Областен административен съд Форарлберг, Австрия) също приема, че тези рекламни действия не са умерени и не са сведени само до най-необходимото. В редица свои решения Oberster Gerichtshof също изрично е установил, че монополът върху хазарта е в противоречие с правото на Съюза.

- 16 Не само, че рекламните кампании на предприятията в монополно положение не са нито умерени, нито ограничени и върху тях не се упражнява ефективен надзор, но това важи и за много други предприятия, предлагащи хазартни игри в Австрия; по-специално онлайн хазартни игри, като при това в по-голямата част от случаите рекламодатели са предприятията, на които не е предоставена концесия за организирането на хазартни игри в Австрия. Не е ясно по какви причини Министерството на финансите не осигурява по никакъв начин спазването на установената в GSpG забрана за реклама на хазартни игри, за чието организиране не е предоставена концесия. Във всеки случай това очевидно няма нищо общо с последователна политика в областта на хазартните игри или със защитата на участниците в игрите.
- 17 В резултат на това рекламата не служи единствено за насочване на потребителите към контролирани игрови схеми, но и има за цел да привлече към участие в игрите по-специално онези лица, които до този момент не са били готови да играят без колебание. С оглед на изложеното не може да се приеме, че става въпрос за умерена реклама по смисъла на посочената практика на Съда. В контекста на този извод се вписва и обстоятелството, че член 56, параграф 1 от GSpG изключва възможността за другите конкуренти и за процесуално правоспособните асоциации по GSpG да инициират по исков ред проверка за спазването на мащаба при рекламните кампании, изискван от правото на Съюза. Поради това липсва изискваната от правото на Съюза обосновка на разглеждания монопол върху хазарта.
- 18 Отговорът на поставените въпроси е необходим за настоящото дело, доколкото две от върховните австрийски юрисдикции (VfGH и VwGH) приемат, че GSpG е съвместим с правото на Съюза и след една-единствена проверка постановяват принципно решение (вж. по-долу точки 21 и 23), от което понастоящем — най-малкото според върховните съдилища — са обвързани всички останали съдилища. Ако се възприеме тази гледна точка, в бъдеще би било невъзможно упражняването на съдебен контрол върху разпоредбите на GSpG за съответствие с правото на Съюза. Освен това тази практика, която противоречи на правото на Съюза, противоречи пряко и на практиката на Съда (решения от 29 април 1999 г., *Ciola* (C-224/97, EU:C:1999:212), от 11 януари 2000 г., *Kreil* (C-285/98, EU:C:2000:2) и от 14 юни 2017 г., *Online Games и др.* (C-685/15, EU:C:2017:452)).

- 19 Жалбоподателите извършват дейност, която попада в обхвата на закрила на свободата на предоставяне на услуги. Релевантната в това отношение разпоредба на член 56 ДФЕС, адресирана до всеки орган на държава членка, забранява на органите ограничения на свободното предоставяне на услуги. Правото на свободно предоставяне на услуги се прилага пряко, т.е. за да е приложимо, не се налагат нито административно, нито съдебно потвърждение от страна на австрийските държавни и съдебни органи. Цитираната забрана съгласно член 56 ДФЕС се прилага с предимство пред националното право, дори пред националното конституционно право. Ето защо национален конституционен съд не е в състояние да се противопостави на основните свободи. Член 56 ДФЕС трябва да се прилага с предимство от всеки орган спрямо всяко национално ограничение, независимо от правното естество на това ограничение. Всяко национално ограничение, дори ако има конституционна стойност или се съдържа във влязло в сила и потвърдено от съд административно разпореждане и/или съдебно решение и противоречи на забраната от по-висок ранг съгласно член 56 ДФЕС, не следва да бъде прилагано. Още през 1999 г. в решение *Ciola* (решение от 29 април 1999 г., *Ciola*, C-224/97, EU:C:1999:212, т. 24—34), което е относно Австрия, Съдът изяснява, че закони и/или административни мерки, които са в противоречие с правото на Съюза, не могат да доведат до неблагоприятни последици за гражданите на Съюза, дори ако са влезли в сила. Напротив, органите трябва да се подчинят на правото на Съюза, което е от по-висок ранг.
- 20 Разглежданото наказателно постановление нарушава правото на Съюза, което има предимство. То се основава на австрийския Закон за хазартните игри, ограничаващ свободата на предоставяне на услуги. Въпреки че е теоретично възможно, в хода на производството нарушението на свободата на предоставяне на услуги, настъпило в резултат от наказателно постановление, издадено въз основа на противоречащия на правото на Съюза Закон за хазартните игри, не е обосновавано с императивни изисквания от общ интерес. За да се аргументира липсата на легитимност на австрийския монопол, е достатъчно да се посочи решението на Съда по дело *Pfleger* (C-390/12, EU:C:2014:281). С оглед на „конкретните условия за прилагане“ ограниченията на австрийския Закон за хазартните игри противоречат на правото на Съюза. Макар че тежестта за доказване е върху държавата, тя не веднъж твърди обратното (вж. решение от 14 юни 2017 г., *Online Games и др.*, C-685/15, EU:C:2017:452).
- 21 Никой не може да се позове на противоречащи на правото на Съюза решения на *Verwaltungsgerichtshof*, като например по-специално на принципното решение от 16 март 2016 г. по дело 2015/17/0022. Погрешни решения на *Verwaltungsgerichtshof* не съответстват на правото на Съюза и не освобождават администрацията от задължението да спазва правото на Съюза, което има приоритет. В решение от 30 април 2014 г., *Pfleger* (C-390/12, EU:C:2014:281, т. 53—55) Съдът се придържа към постоянната съдебна практика, съгласно която австрийският монопол не може да бъде обоснован от гледна точка на правото на Съюза въз основа на фактическата

обстановка в Австрия. Публичните органи не са в състояние да докажат, че престъпността или пристрастеността към хазарта действително представляват проблем, който би могъл да обоснове монопола.

- 22 В случая това е точно така. Компетентните органи не доказват, че през разглеждания период престъпността и/или пристрастяването към хазарта действително представляват съществен проблем, който би могъл да легитимира монопола и издаденото във връзка с него наказателно постановление. Напротив, безспорно е, че действителната цел на монопола не е борбата срещу престъпността и защитата на участниците в игрите, а единствено максималното увеличаване на приходите на държавата чрез облагодетелстване на предприятието в монополно положение.
- 23 *Verwaltungsgerichtshof* произволно нарушава даденото от Съда задължително тълкуване на правото на Съюза, поради което поставените въпроси са от първостепенно значение за настоящото производство, доколкото в противен случай съществува опасност от друго потвърждение на *GSpG*, което противоречи на правото на Съюза. Връзката на тази незаконосъобразна практика с поставените въпроси относно рекламата се доказва от факта, че релевантните решения на върховните съдилища (по-специално решение на *VwGH* от 13 март 2016 г., *Ro 2015/17/0022*, и решение на *VfGH* от 15 октомври 2016 г., *E 945/2015*) не се основават на независимо установяване на фактите, отнасящо се до съответствието на режима на монопола по *GSpG* с правото на Съюза, поради което — на чисто фактологично равнище — изначално не могат да допринесат по никакъв начин за изясняването на изискването, което Съдът наскоро отново (решение от 30 юни 2016 г., *Admiral Casinos & Entertainment AG*, *C-464/15*, *EU:C:2016:500*) подчерта и съгласно което член 56 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че, като се използва не просто статичен, а по-скоро динамичен мащаб, при проверката дали дадена ограничителна национална правна уредба в областта на хазартните игри е пропорционална следва да се изходи не само от целта на тази уредба към момента на нейното приемане, но и от последиците ѝ, преценени, след като тя е била приета.
- 24 Освен това възможностите за реклама, респ. рекламата на хазартни игри на концесионерите в Австрия противоречат на правото на Съюза (отново позоваване на цитираните решения *Ladbrokes*, *Stoß*, *Zeturf*, *Dickinger/Ömer* и *Stanleybet*).
- 25 Действително съгласно практиката на *Verwaltungsgerichtshof* (вж. Решение от 11 юли 2018 г., *Ra 2018/17/0048*), по принцип е допустимо, концесионерите да предприемат отчасти агресивни рекламни действия. Това е възможно обаче само когато за съответните хазартни игри, респективно за съответната област на хазарта, е необходима агресивна реклама с цел да се гарантира защитата на участниците в игрите, и по-специално, когато посредством рекламата участниците в игрите могат да бъдат насочени да преминат от нелегалния в легалния сектор. След като в Австрия липсват

каквито и да са данни за незаконно предлагане на лотарийни или казино игри, следва да се приеме, че в разглеждания случай трябва да се приложи по-строг критерий по отношение на рекламата. Не е възможно агресивната реклама, например на лотарийни билети, да бъде обоснована с твърдяното голямо незаконно предлагане на игрални автомати. Съгласно правното становище на Verwaltungsgerichtshof при тези обстоятелства действително е допустимо да се използва отчасти агресивна реклама, но в Австрия това е възможно само в областта на игралните автомати. В случая обаче е точно обратното. Приложените документи свидетелстват за агресивна, а от гледна точка на практиката на Съда и за забранена реклама в областите, които в Австрия изобщо не са засегнати от твърдяната незаконосъобразност. По тази причина монополът, установен в Закона за хазартните игри, е незаконосъобразен и поради това правният субект не може да бъде санкциониран.

- 26 С оглед на точка 27 от Определение на Съда от 9 януари 2019 г., *Fluctus u Fluentu*, (C-444/18, EU:C:2019:1), е необходимо да се отговори на поставените въпроси, доколкото, както беше изяснено, в своите принципни решения австрийските върховни съдилища действително посочват, че рекламата е агресивна и има за цел да привлече нови участници в игрите, които дотогава не са играли, но игнорират това обстоятелството като все пак констатираат съвместимост с правото на Съюза. Тази противоречаща на правото на Съюза практика е в пряко противоречие с практиката на Съда. Абсолютно необходимо е да бъде отговорено на поставените въпроси, доколкото ако не бъде постановено ново и ясно решение на Съда на Европейския съюз, няма да бъде преустановена незаконосъобразната практика на австрийските съдилища.